

Extra material

Första dagen i Los Angeles

Jag såg genast Rob, han hade en brun kartongbit i handen där han skrivit mitt namn med stora bokstäver. Rob hade svart kortklippt hår och en vältrimmad smal mustasch. Han var något kortare än mig, ganska smal och såg fräsch ut. Han hade en vit T-shirt med ett blått Dodgers tryck, det var basebollklubben i Los Angeles. För övrigt hade han en ett par svarta jeansshorts och ett par vita tennisskor.

”Här är jag”, sa jag och vinkade glatt och log. Ångesten hade succesivt försvagats ju närmare landning jag kommit och nyfikenheten över det som låg framför hade tagit över.

Han såg mig och vinkade tillbaka. Jag gick fram och skakade hand. ”Carl här, trevligt att träffas.”

”Detsamma.” Han hade bruna pigga ögon. Hade nån sagt att han var spanjor så hade det känts helt rätt, men troligtvis var han mexikan.

”Okej, så vart ska vi?” frågade jag.

”Jag har min bil med mig, men jag var lite orolig att inte hinna i tid eftersom det är sjukt mycket trafik på flygplatsen”, svarade Rob. ”Hur mår du, var resan jobbig?”

”Jag känner mig rätt okej. Jag kunde sova lite sista timmarna”, svarade jag.

”Bra. Jag antar att du inte är jättehungrig just nu, eller?”

”Nej, jag åt ganska nyss.”

”Okej, då kanske vi ska dra hem till mig först, så äter vi nåt gott till kvällen.”

”Låter som en utmärkt plan.” Just då var jag nyfiken på att se vart Rob bodde. Dagen efter var jag ledig och skulle kolla in en liten lägenhet jag antagligen skulle hyra.

Det var en het dag, närmare fyrtio grader, så det var smått befriande att kliva in i Robs bil och dra på AC'n. Vi åkte genom bostadsområden som var helt annorlunda mot vad jag sett förra

gången jag var här. Gatorna var på många ställen inte alls raka och husen och trädgårdarna mycket trevliga. Jag fick genast en liten annan bild av Los Angeles än jag fått senast, det fanns mer än de raka och breda avenyer jag då vandrat på.

Det tog nästan en timme att ta oss hem till Rob. Jag hade följt vår resa på Google Maps och såg att han faktiskt inte bodde jättelång från mitt favoritställe Echo Park, kanske bara en halvtimmes promenad.

Huset Rob bodde i var ett beigefärgat hyreshus i korsningen West 6th Street och South Alvarado Street, i bottenvåningen fanns flera mindre butiker och tvärs över korsningen låg en stor park, McArthur Park. Huset hade fyra våningar och Rob visade sig bo överst med utsikt över parken. Han hade en liten balkong, men den var som sagt liten, anpassad för en person åt gången. Utsikten var fin och parken såg trevlig ut, även om den inte verkade lika vacker som Echo Park.

”Ganska trevligt, eller hur”, sa Rob.

”Ja, inte alls dumt.”

”Du får bo här så länge du vill.” Han log när han sa det och det lät som han menade det. Robs lägenhet hade två sovrum och ett kombinerat vardagsrum och kök, relativt rymligt. Han hade en mycket sparsam inredning. Det märktes att han levde ensam, men det var rent och prydligt.

”Fantastisk att jag får bo här, men jag har ett boende på gång och jag ska faktiskt titta på det imorgon.”

”Okej, jag förstår att du vill ha ditt eget”, svarade han. ”Men ta och packa upp och vila om du vill. Säg till när du är redo att kolla in omgivningarna.”

Jag gick in i mitt rum och satte mig tungt på sängen, en enkelsäng som var ganska hård. Rummet hade vita kala väggar och troligtvis användes inte rummet till vardags. Det fanns en inbyggd garderob och en byrå med tre lådor, en pinnstol stod i hörnet vid dörren. Där skulle jag antagligen lägga mina kläder som jag tänkt att använda en dag till. Det var väl fel att säga att det såg ut som en fängelsecell, men helt olikt var det inte.

Så, där satt jag i ett litet rum Los Angeles, i stadsdelen Westlake. Ganska överkligt, eller egentligen väldigt överkligt. Jag log belåtet för mig själv. Det var rätt så spännande ändå.

Jag hade fått lösenordet till nätverket och loggade genast in. Klockan var halv två på natten i Sverige. Felicia sov säkert, men jag ville ändå skicka ett meddelande och berätta att jag var framme.

Jag är framme nu och allt har gått bra. Jag har nätverk här så vill du ringa mig via Skype så går det bra. Jag älskar dig!

Nästan genast ringde det och det var Felicia. Mitt hjärta tog ett skutt av glädje.

”Hej. Är du vaken fortfarande?” sa jag förvånat.

”Hej på dig! Ja, jag har väntat på att få höra ifrån dig, fast jag hade inte orkat hålla mig vaken länge till.”

”Fantastiskt att få höra din röst. Jag saknar dig så, redan.”

”Detsamma, det känns i hjärtat.” Hon tog en kort paus. ”Var bor Rob nånstans?”

”Han bor i Westlake, i hörnet av en stor park.”

”Åh, det är väl ganska bra läge tror jag, rätt smidigt att resa in till city och även upp till Dream Center. Det ligger väl rakt ovanför.” Jag kunde riktigt höra hur hon laddade upp en kartvy över Los Angeles i minnet.

”Ja, så är det nog. Jag har inte studerat bussar och sånt, men det kan nog stämma, men förhoppningsvis blir jag kortvarig här.”

”Det blir ju spännande imorgon, lova att höra av dig när du bestämt dig.”

”Självklart. Jag hör av mig så snart jag vet hur det blir.”

Vi sa hejdå och Felicia fick till slut gå till sängs. Även jag lade mig i sängen och för säkerhetsskull ställde larmet så jag skulle vakna inom en timme om jag somnade, vilket jag faktiskt gjorde, oväntat snabbt.

Känslan var att jag vaknade mitt i natten, men utanför fönstret

sken fortfarande solen och det var tidig kväll. Jag satte mig långsamt upp i sängen och andades ut tungt. Jag spärrade upp ögonen, sen blundade jag hårt och ruskade på huvudet. Jag bara satt en stund innan jag dök ner med näsan i vänster armhåla. Det luktade oväntat bra.

Lika bra att ta tag i den här kvällen och sen försöka sova och komma in i rätt dygnsrytm.

Jag gick ut i vardagsrummet och där hittade jag Rob framför teven. Vi bestämde oss för att ge oss iväg genast.

Rob visade att det fanns en mataffär runt hörnet. Det fanns även en nagelsalong ifall jag hade såna behov, hade han sagt. Bara ett kvarter från hans lägenhet kunde man hoppa på buss 720 som gick hela vägen fram till Union Rescue Mission, vilket dessutom inte tog mer än femton minuter.

När jag stod utanför huset där Rob bodde och tittade åt vänster kunde jag se skyskraporna i centrum, det var en lång rak gata, men det såg ut att kunna vara inom gångavstånd. Istället för att gå åt det hållet gick vi höger och in i parken. Mycket folk var i rörelse och några unga par satt i gräset och pratade, men jag såg även en man med en kundvagn full med kassar och gamla kläder. Han stod och pratade lugnt med nån som inte fanns. Kanske återupplevde han en händelse från sitt förflutna?

Rob förklarade att parken var säker på dagtid, men efter mörkrets inbrott skulle man vara försiktig. Även om de flesta hemlösa som brukade sova där på nätterna var helt ofarliga, så var en del psykiskt sjuka och andra gick på droger och de är såklart oberäknliga.

Vi kom till en väg som gick rakt igenom parken och där klev vi på buss 720 och åkte till stadsdelen La Brea som låg i motsatt riktning mot centrum. Det visade sig vara en mycket trevlig stadsdel i mitt tycke. Rent och fint och det fanns flera restauranger som alla såg inbjudande ut. Där låg en av Robs favoritställen, Callender's. Det var dit vi skulle gå.

När vi klev in på Callender's möttes vi av en stor lokal, uppdelad i olika sektioner. Det fanns stora fönster i taket som

släppte in lite av kvällsljuset, men det var tillräckligt mörkt för att bli mysigt. Det var mycket trädetaljer och nästan all inredning gick i nån nyans av brunt. Jag fick känslan av en engelsk pub, fast med en exklusivare känsla.

Vi slog oss ner till höger i lokalen, bredvid en gigantisk och stämningsfull målning som antagligen visade hur La Brea hade sett ut på femtiotalet.

”Du får välja vad du vill”, sa Rob med ett leende och lämnade över en meny. ”Deras hamburgare är riktigt fina, men det är bara ett tips.”

”Hamburgare är väldigt bra mat”, sa jag och log. ”Är deras pommes bra?”

”Absolut, allting är bra här.”

Servitören kom och vi beställde varsin Frisco Burger.

”Hur känns det att vara här?” frågade Rob nyfiket.

”Känns väldigt bra, spännande.” Jag tittade ner lite, innan jag fortsatte. ”Fast jag saknar redan min tjej.” Jag log lite snett.

”Ja det är klart. Har du nån bild på henne?”

”Hur många vill du ha”, sa jag och skrattade till. Typ hela mobilen var full av bilder på Felicia.

”Det räcker väl med en, om den är bra.” Han skrattade till.

Istället för att ta fram mobilen så plockade jag fram min plånbok och visade ett foto som jag tagit under sommaren. Jag hade skrivit ut det för att kunna ha det i plånboken.

”Oj, hon var riktigt snygg.” Sen stelnade han till och tittade på mig lite förläget. ”Ursäkta, så kanske man inte säger.”

”Det är okej. Jag håller med dig”, sa jag och log.

”Jag ska gifta mig i mars, med Angela.” Han letade fram en bild på sin mobil och visade mig.

”Hon var väldigt vacker hon också”, sa jag.

”Ja det är hon.” Han dröjde kvar med blicken på fotot en stund.

”Hon är dessutom fantastisk på att laga mat. Inget minus precis.”

”Var bor hon nu då?”

”I San Jose”, svarade Rob.

”Jaha, så ni flyttar ihop när ni gifter er, är det så?”

Rob tittade lite förvånad på mig. ”Ja, är det inte så i Sverige?”

”Eh, om du är kristen är det väl så, men antagligen inte annars.”

”Samma sak här. Du har väl sett filmer härifrån, folk hoppar i säng första kvällen de träffas.”

”Ska hon flytta in hos dig eller hur gör ni?” frågade jag.

”Ja, så blir det nog, men vi vill båda ha ett hus så snart som möjligt. Känns rätt att börja med nåt som är nytt för båda”, sa Rob. ”Dessutom vill vi ha barn ganska snart och jag vill inte att de ska växa upp i en lägenhet.”

”Det är nog en bra idé”, svarade jag.

Vår mat kom in och vi ägnade en stund åt att bara äta.

”Hur länge har du jobbat på Union Rescue Mission?” frågade jag.

”Jag har jobbat på där i tre år. Jag älskar det stället.”

”Ja, det lilla jag sett har imponerat på mig, helt klart.” Jag tuggade ur. ”Men du, är det inte svårt att se så mycket misär varje dag? Du jobbar dessutom i receptionen, så du måste ju möta mycket folk.”

Rob tittade upp mot taket, sen mötte han min blick. ”Jo, det är svårt, men det är även fantastisk att se hur många som får hjälp. Varje dag möter jag människor som kom dit slitna, halvdöda ibland, men som fått ordning på sina liv.” Han fingrade på mustaschen. ”Det känns bra att vara en del av det. Jobbet blir meningsfullt på nåt vis.”

”Ja, så måste det ju vara.” Jag lät halvt förvånad på rösten. Jag hade inte tänkt på mitt kommande jobb, eller Robs jobb som särskilt viktigt, men vi var en del av nåt större. Plötsligt kändes det varmt i bröstet och jag såg fram emot att börja jobba.

Vi satt kvar en stund och småpratade, åt upp vår mat och avrundade allt med en helt underbar New York Cheesecake. Rob betalade hela kalaset och det var utan tvekan den dyraste hamburgare jag ätit i USA. Jag lovade att jag skulle gengälda det, men han bara viftade bort det.

Den kvällen somnade jag snabbt och sov inte riktigt lika oroligt som jag gjort när jag kom hit i maj.

När jag vaknade hade jag fått ett sms från Felicia. Hon ville att jag skulle berätta om kvällen. Det värmde mig. Det var roligt att hon var så intresserad, då kändes hon mer närvarande på nåt vis.